

Ulla-Mari Kivi

Perintö

Ulla-Mari Kivi
Perintö

Ulla-Mari Kivi

Perintö

© 2024 Ulla-Mari Kivi

Kannen suunnittelu ja kuva: Ulla-Mari Kivi
Sisuksen taitto: Ulla-Mari Kivi

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8428-0

Kiitokset

Lämpimät kiitokset Jaanalle ja Jormalle, jotka sitkeästi poimivat kirjoitusvirheitäni ja tekivät siten tekstistä entistä luettavampaa. Olette antaneet loistavaa tukea. Iso kiitos Minna kaikista kirjoittamiseen liittyvistä viesteistä ja niistä muista viesteistä myös. Sydänkiitokset perheelle tsempeistä. Niitä on tarvittu. Leealle erityiskiitos. Tiedät kyllä miksi. Sarille hevisti kiitoksia hyvästä vinkistä. Ja tietysti valtava kiitos teille, jotka olette kirjojeni lukijoita. Ilman teitä tuskin jatkaisin kirjoittamista.

1.luku

Minusta tuntui, että voisin upota. Painuisin pohjaan kuin iso kivi minkään pidättelemättä. Kun virta veisi minut, en asettuisi vastahankaan. En pyrkisi enää rannalle. En huu-taisi apua. Antaisin joen kuljettaa. Maisemat vaihtuisivat kuin View Master-kiekon kuvat, ruutu kerrallaan. Näkisin rannoilla ihmisiä, jotka olisivat kasvotuttuja. Joku nostaisi ehkä kättä, vaikka ihmettelisi, mitä nyt tapahtuu. He ehtisi-vät miettiä, olenko tullut hulluksi. Joku kauhistuisi ja rien-täisi hakemaan apua, vaikka olisin jo nopeasti saavuttamat-tomissa. Pää hädin tuskin pinnalla.

Ohittaisin tutut törmät nopeasti. Maisemat vaihtuisivat, enkä enää tuntisi rantoja ihmisineen. En niitä, jotka loikoi-lisivat vilteilläään hiekkapoukamassa, en niitä, joka uittaisi-vat matokoukkua vedessä saaliin toivossa, en niitäkään, jotka hölkkäisivät rantapenkalla tavoitteena ikuinen nuo-ruus. Jos pysyisin pinnalla, voisin päätyä merelle tai hyy-tyisin matkalla hypotermiaan tai haukkaisin keuhkoni täy-teen vettä.

Siitäkö tässä olikin kyse. Minä en ole enää nuori. Tosin en ihan vanhakaan, mutta tarpeeksi. Siitäkö kumpusi halu an-taa periksi, hiljainen kaipuu omaan rauhaan, joka sisälsi toi-veen siirtyä sivuun kaikesta. Kaikki oli jo nähty ja koettu monta kertaa. Töissäkin suurin yllätys oli, jos ruokalistalle oli tullut joku uusi ruoka ja sitä ei tapahtunut edes kerran vuodessa.

– Mummu, nyt ei nukuta. Nyt on päivä.

Avasin silmät. Lastenohjelma pyöri edelleen ruudulla. Kaisla seisoi sohvan vieressä ja tuijotti minua pieni ryppy otsallaan. Tunnistin ilmeestä, että hänestäkin tulisi huoleh-tija tai hän oli jo. Hänen isosiskonsa oli toisenlainen.

Kanerva meni ja teki, eikä paljon kyselty tai murehtinut mistään.

– En minä nuku. Pidin vain silmiä kiinni, vakuuttelin tytölle.

– Et näe superpupuja, jos sinulla on silmät kiinni. Ne on parhaita.

– Hyvä, että ehdin vielä. Minä nousen katsomaan, sanoin.

Tein kuten lupasin. Nousin istumaan sohvalle. Moniväriset puput täyttivät ruudun loikkien villisti. Ne olivat valtaavan energisiä, eivät pysyneet paikalla hetkeäkään. Niksulan tv ei enää tyydyttäisi tämän sukupolven vaatimuksia. Puopuhjelman tunnusmusiikki soi isosti. Kaisla piti kädessään kaukosäädintä.

– Voisitko laittaa hieman pienemmälle, pyysin.

Kaisla ei reagoanut pyyntööni, vaan tuijotti ruutua lumoutuneena mitään muuta näkemättä tai kuulematta. Annoin olla. Jakso kesti viisi minuuttia. Sinä aikana puput olivat juosseet metsässä, käyneet leikkipuistossa ja kisailleet keskenään. Ne kikattivat kaikelle ja jatkuvasti. Näin, miten Kaisla hymyili niiden kohellukselle. Kun jakso päättyi, Kaisla sulki ohjelman.

– Eikö siellä näy muuta lastenohjelmaa?

– En halua katsoa muuta. Mitä tehtäisiin? Kaisla kääntyi minuun päin.

Otin puhelimen taskustani ja vilkaisin, paljonko kello oli. Kohta puoli seitsemän. Kaisla lähtisi nukkumaan jo ennen kahdeksaa. Se oli minusta aikaisin, mutta toisaalta, mikäpä minä olin muuttamaan kenenkään unirytmää. Tosin ei Kaislakaan nukahtaisi ennen yhdeksää, mentiinpä sänkyyn minin aikaan tahansa. Hänellä oli aina paljon pohtimista ennen nukahtamistaan. Piti kerrata päivän tapahtumia, mikä oli mukavaa, mikä ei onnistunut tai mikä pelotti.

- Mitäs jos leivottaisiin papalle yllätysiltapala?
- Vaikka on ilta. Äiti ei leivo illalla, Kaisla totesi ja kaivoi nenäänsä.
- Vaikka on ilta, niin leivotaan nyt. Minulla on pakasteessa valmis piirakkapohja, niin ei siinä kauan mene.
- Milloin Kanerva tulee? Kaisla kysyi.
- Kanerva ei tule tänä iltana. Oletko unohtanut?
- Kanervan pitää tulla tänne.
- Joo, tiedän, että sinusta on kurjaa. Kanerva on nyt Annan luona yötä. Sinäkin pääset sinun kaverillesi yökylään, kun vähän kasvat.
- En minä halua. Minä haluan olla vain kotona tai joskus täällä tai Taanilassa.
- Mummukin tykkää olla kotona ja myös siitä, että olet täällä, sanoin.

Ihmettelin, miksi taas puhuin mummusta. Mummu sitä, mummu tätä. Kaisla kyllä ymmärtäisi, kenestä on kyse, vaikka sanoisin, että minusta on mukava olla kotona. Olin ulkoistanut itseni mummuksi. Nousin sohvalta, ja lähdin keittiöön. Kaisla seurasi perässä. Hän oli napannut jostain lattialta virttyneen lempipehmonsa kainaloon. Hän seisahdusti jääkaapin luo. Hän oli niin pieni vielä, vaikka osasi jo paljon asioita ja kasvoi koko ajan hurjasti. Hänellä oli päällään hieman liian pitkä prinsessamekko, jonka helman alta kurkistivat pienet varpaat, joiden kynnet oli lakattu pinkillä kynsilakalla.

- Kaisla, käypä pesemässä kädet, kehotin.

Tyttö lähti välittömästi vessaa kohti. Hän ylettäisi hanaan nousemalla pienelle jakkaralle ja käsipyyhkeeseen, jolle oli oma naula alempana kuin muille pyyhkeille. Kuulin, miten vesi alkoi kohista. Pesaisin omat käteni keittiönhanan alla. Otin valmiin piirakkataikinan pakasteesta. Laitoin sen

mikroon sulamaan. Nostin esille pyöreän vuoan, kananmunat, juustoraasteen, paprikan ja kinkkusuikaleet. Napsautin uunin päälle. Kaisla palasi keittiöön.

Perintö on pienoisromaani, joka kertoo lehtorina työskentelevän, lievästi työuupuneen Riitta Hannulan elämästä.

Riitta Hannula oppi jo pienestä lähtien pitämään huolta ei vain itsestään, vaan etenkin muista ihmisistä. Hän on vasemmistolaisen yksinhuoltajaisän tytär, joka ikävöi äitiään. Isä jätti Riitalle perinnön, joka yllätti hänet täysin.

Hän saa aikuisiällä perinnön myös Kuusamosta tädiltään Alinalta, joka on ollut tärkeä henkilö Riitalle lapsuudesta saakka. Sukulaisten mielestä Riitta ei olisi ansainnut perintöä. Alinan päätös aiheuttaa närää sukulaisten kesken.

Riitan puoliso Manu lähtee komennustöihin Norjaan. Riitta jää Suomeen ja yrittää luotsata eteenpäin rakennusprojektia. Kestääkö pitkä avioliitto etäsuhteen? Miten Riitta jaksaa arjen ristipaineessa olla hyvä työntekijä, puoliso, äiti ja mummu?

Ulla-Mari Kivi on ylivieskalainen kirjailija, jonka neljäs romaani Perintö on. Hän kirjoittanut myös neljä novellikokoelmaa.